

Durant aquest mandat no heu renovat el pacte tripartit a l'Ajuntament de Barcelona. Com es governa en minoria?

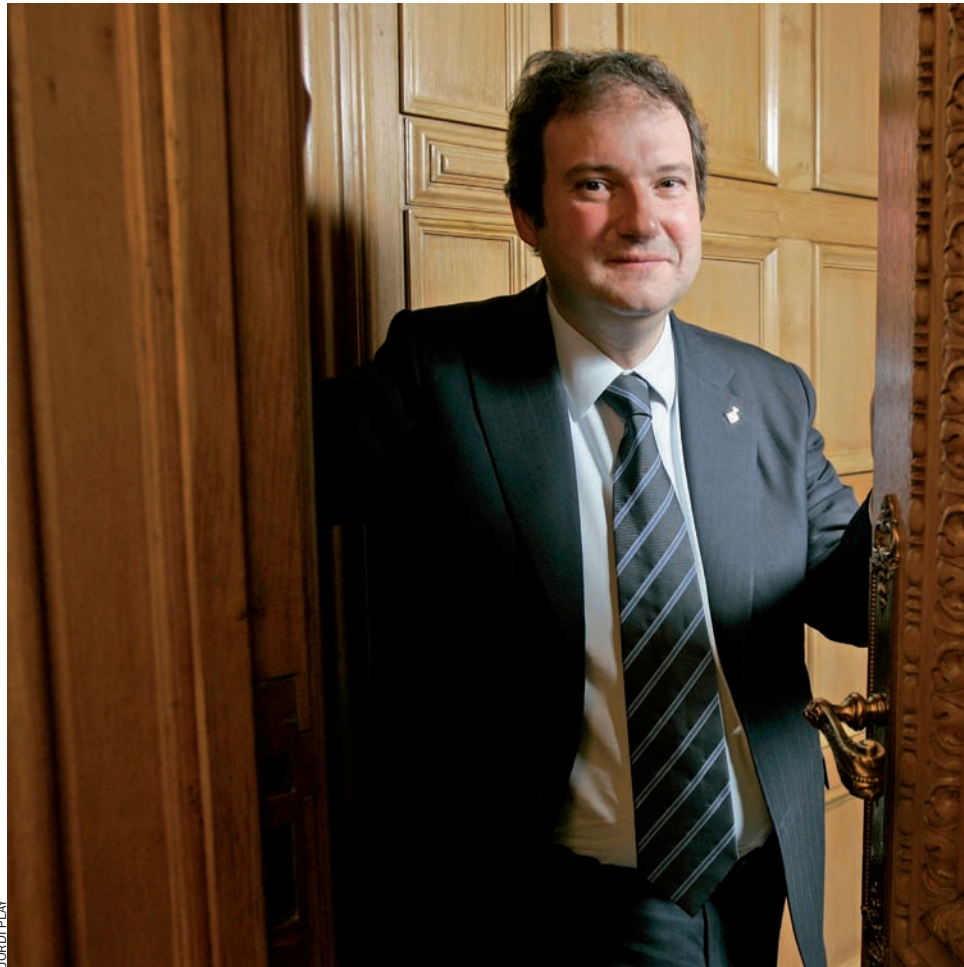
—Es governa... amb majoria. És a dir: dialogant amb els grups que no formen part del govern pots anar configurant majories per aconseguir projectes. Tenim el Programa d'Actuació Municipal aprovat, tenim els pressupostos aprovats... A més a més, als plenaries s'aproven els projectes, sempre per majoria, i moltes vegades per unanimitat. Els percentatges d'aprovació més enllà de les majories simples són molt elevats. Hi va haver una primera etapa de més debat, però les coses s'han estabilitzades. Va ser el començament d'una etapa nova, però ara ja està.

—L'oposició us ha criticat que, en alguns casos, heu desoït les decisions del ple. És cert, com heu dit l'equip de govern, que no sempre és obligatori. Però això no pot transmetre la imatge que el ple municipal és poc operatiu?

—No. El ple és plenament operatiu en allò en què és competent, com el govern municipal és plenament operatiu en allò que és competència seva. Només pot haver-hi distorsió quan es demana al ple una qüestió que no és competència seva.

—Al darrer congrés de la federació del PSC de Barcelona va defensar de trepitjar el carrer i estar en contacte amb la gent. Durant aquests anys en què l'alcaldia de Barcelona ha estat a les mans del PSC, hi ha hagut un distanciament amb la ciutadania?

—Personalment, he de dir que no. Jo posava l'èmfasi en el fet que ara, en moments de canvi social, quan arriba la crisi econòmica, s'ha d'anar al carrer i estar més a prop de la gent. Jo ara vinc del carrer. Vinc de passar un matí al Carmel, i això és el que crec que hem de fer. L'única manera d'atendre bé és entendre bé. No és que hi hagi hagut un distanciament del carrer. Hem de fer més allò que ja hem anat fent. Però evidentment la societat i la ciutat canvien. Has d'estar molt amatent i molt atent a allò que passa a la ciutat. I això passa pels barris. La gran Barcelona només es pot construir des dels barris. I l'altra conclusió d'aquell congrés va ser que

JORDI PUJOL

“Barcelona no necessita comprar esdeveniments”

no hi ha fórmules eternes: davant les realitats canviants, els projectes polítics que volen liderar s'han d'adaptar.

—Quina és la fórmula pseudo-eterna que ja no val?

—No llegir bé els canvis que experimenta la ciutat. Durant molts anys vam posar molt èmfasi en el canvi urbà, perquè a través del canvi físic la gent ja entenia que tornàvem la dignitat a un espai que el franquisme havia deixat sense. Això havia estat una bandera nostra. Jo dic que això continua però poso molt èmfasi en el model social,

en les polítiques socials. I també en els barris: fa 25 anys vam dividir la ciutat en deu districtes per ser més a prop del ciutadà; ahir vaig dir que hi serem més a prop des dels 73 barris. Les altres grans estratègies són el reforç de la capitalitat de Barcelona en molts aspectes i l'emergència de la nova Barcelona com un espai econòmic on ens hem de basar en la creativitat aplicada a molts sectors econòmics, diversificats i sense cap de preponderant: la construcció i el turisme tenen un pes important, però limitat en el conjunt de molts més

Jordi Hereu (Barcelona, 1965) és alcalde de Barcelona des que el 8 de setembre del 2006 va prendre el relleu a Joan Clos. Un any i mig després de les eleccions municipals, parla del seu model de ciutat i de les relacions amb València.

sectors econòmics, entre els quals l'industrial i la nova economia. Això és el disseny després de llegir correctament la Barcelona del 2008, diferent de la del 1979.

—S'han acabat els grans esdeveniments?

—Històricament, Barcelona és una ciutat construïda des de baix. No és una capital d'estat que ha decidit emplaçar-hi la capital. Per això sempre ha hagut d'inventar excuses per fer un salt d'escala... A Barcelona li han anat bé els esdeveniments. Han anat associats a transformacions físiques i un cert salt com a ciutat. Jo ni m'hi baso ni ho descarto. Però tot allò que tenim engegat és com un gran esdeveniment, encara que no tingui una data.

—Tanmateix, sí que és cert que cada esdeveniment retrata el seu alcalde. Maragall serà sempre l'alcalde dels Jocs com Joan Clos ho serà del Fòrum —tant se val si la lluita pels

Jocs la va començar Narcís Serra o la del Fòrum Maragall. L'alcalde Hereu no tindrà el seu moment de glòria?

—Em nego a definir les etapes per un sol esdeveniment. La transformació de Sant Andreu i la Sagrera serà un esdeveniment d'un impacte en el canvi urbà i social tan important com els Jocs o el Fòrum, però no té data concreta i ja ha començat. L'establiment de Barcelona com a capital de la Mediterrània és l'inici d'un procés que no té data concreta, però és com un fil que, si l'estires, dóna per a molt. L'hauré de desenvolupar. No descarto un gran esdeveniment, però em nego a admetre que necessitem això com a motor. Barcelona té molts motors. Molt menys encara necessitem comprar un esdeveniment. Barcelona no necessita anar a la caça d'esdeveniments.

—**Aquesta lectura més social de Barcelona ha vingut en part dels tocs d'atenció que l'electorat ha fet a la classe política. Cal fomentar la participació a través de referèndums, com algú ha proposat a propòsit del debat sobre la Diagonal?**

—L'aposta pel model social és bastant inèdita. La gent, quan t'ensenya una ciutat, te n'ensenya edificis. Jo sempre he cregut que el centre de gravetat són les persones. I la meua aposta per les persones és anterior a les eleccions. El meu primer discurs ja deia que aniríem per aquí. A partir d'aquí hem d'enfortir models perquè la gent s'ha de sentir vinculada i, quan se sent vinculada, participa.

—**Però com es vehicula aquesta participació. Fins ara no hi ha hagut...**

—No. Crec que les formes de participació s'han diversificat molt. A tots els barris hi ha gent que s'agrupa per defensar això o allò. Barcelona té molt capital social, moltes activitats. La gent, a Barcelona, participa permanentment. Una altra cosa és la participació en consultes electorals. Però la participació és un procés quotidià. A Barcelona un no governa dient "farem això" i sense consultar ningú més. Sobre la Diagonal, s'ha de fer un procés participatiu, segurament el més participatiu que hàgim organitzat mai, però no sacralitzo la idea de referèn-

dum. Com has de proposar A o B en un referèndum sobre la Diagonal?

—**Concreteu una mica el vostre model de ciutat. Si incideix en l'àmbit social, en què ho notarà el ciutadà d'aquí a tres anys?**

—Ho notarà perquè tindrà molts més equipaments: els nens petits tindran més de quaranta escoles bressol més (i es doblaran les places que hi ha ara); hi haurà molts més casals de gent gran; s'haurà reformulat totalment el mapa escolar; s'haurà fet un salt exponencial en el mapa sanitari; o s'haurà transformat la xarxa de serveis socials, perquè hauran passat de ser un servei discrecional a un servei universal. Tot això són elements quotidians. Però, a més, a tots els barris hi haurà un referent de l'ajuntament: persones que hi són assignades territorialment, tant políticament —com ara el regidor de districte—, com tècnicament —hi haurà professionals adscrits a cada barri. I això ho fem en un moment de crisi com aquest, quan molts ajuntaments ho paralitzen. Barcelona ho pot fer perquè hi creu i perquè pot. És una organització solvent i és capaç de posar-hi recursos per dur-ho endavant.

Els moments de crisi són moments d'enfortir les inversions en infraestructures i en polítiques socials. Les infraestructures, perquè són un motor econòmic i les polítiques socials, perquè has d'estar al costat de la gent amb les seves necessitats, que són creixents.

—**Barcelona serà la seu de la Unió per la Mediterrània. Què implicarà per a la ciutat tenir aquesta institució?**

—Primer, el reconeixement més oficial d'una cosa que ja existia: que som la ciutat referent de la Mediterrània. En el procés de la candidatura això ha quedat molt clar, perquè els suports que hem tingut des d'Europa i Àfrica han estat molts i molt diversos. Hi ha una dimensió política claríssima: ens dóna centralitat i referència. Espero que aquí maduri un procés que ens porti a una Mediterrània molt millor: una Mediterrània com a punt de trobada, per al diàleg entre estats, amb més seguretat i més respecte als drets humans. I, a més a més, hi ha un altre procés, que és el que la Unió per la Mediterrània afegeix al Procés de Barcelona, que

és un secretariat i uns professionals que vénen a treballar uns projectes, el desenvolupament dels quals ens ha d'ajudar per als objectius polítics finals. De manera que des d'aquí es generaran projectes per a millorar la qualitat ambiental de la Mediterrània o les infraestructures portuàries de la Mediterrània o per a construir autopistes... Això portarà aquelles coses que acompanyen la capitalitat i la centralitat: més gent, més empreses interessades a participar que acabaran tenint efectes de projecció, més motius per aconseguir millors connexions per al nostre aeroport, etcètera. Se'ns obre un camp que podem treballar –i hem de treballar–, no tan sols econòmicament, sinó també culturalment i socialment. Evidentment, molta feina l'han de fer els estats, perquè la UPM és un acord de –ni més ni menys– 43 estats. Però, a partir d'aquí, allò que ells en diuen les *autoritats regionals*, les ciutats, hem de fer bullir l'olla. I Barcelona ho farà. El fet d'haver escollit Barcelona és una garantia que el procés no quedarà en declaracions només polítiques. Serà un procés en què molta gent s'implicarà. Més endavant, podem valorar quanta gent ha portat això, quants diners significa, etcètera.

—Heu esmentat els ports marítims. El port de Barcelona ha esdevingut un dels més importants de la Mediterrània occidental. El port de Barcelona i el de València han de competir o col·laborar?

—Segons el zoom que hi apliquis. El sud d'Europa té una batalla conjunta en termes portuaris amb el nord d'Europa. Un vaixell que ve de Xangai amb mercaderia per a Europa pot parar a la Mediterrània o no. També pot atracar a Anvers i des d'allà distribuir la mercaderia cap a Barcelona o València. Per tant, en aquest sentit hem de cooperar per reforçar l'arc mediterrani –que relaciona Barcelona i València– per damunt d'uns altres eixos europeus. Per contra, si el zoom el situem més a prop, Barcelona i València hauran de competir. Han de col·laborar i han de competir. Totes dues coses. Hi ha processos generals en què ens interessa a totes dues ciutats que la Mediterrània guanyi pes i en uns altres processos cal competir. Però, sigui com sigui, ens

JORDI PUJOL

“Ens convé cooperar amb València per fer lobby a la UE i exigir més bones infraestructures”

convé estar ben connectats, ens convé que hi hagi un bon ferrocarril que vingui d'Algesires i ens connecti a totes dues amb Europa per donar sortida a les mercaderies. En això hem de fer front comú. També ens convé un tren d'alta velocitat que ens porti passatgers d'una ciutat a una altra. I per fer lobby a la Unió Europea a l'hora d'exigir unes infraestructures més bones, ens convé cooperar. I, en canvi, per saber on va aquell vaixell carregat de contenidors ens cal competir.

—El lideratge que Barcelona ha expressat molt clarament a la Mediterrània, no sempre ha estat tan clar en el cas de l'Euroregió de l'Arc Mediterrani.

—L'Euroregió és una cooperació entre regions europees. El diàleg entre ciutats ha anat diferent. Fa 25 anys va haver-hi el C6. Ara fa poc hem tingut una reunió amb els alcaldes de Figueres, Girona, Perpinyà, Montpeller, Besiers i Tolosa per parlar d'enfortir la comunicació amb el tren d'alta ve-

locitat. Tot just ara engegarem aquest procés. També formem part del grup de Ciutats amb l'AVE.

Està per fer o reforçar el diàleg entre les ciutats de l'àmbit que podria anar de València a Saragossa, Catalunya Nord i Palma. Hem passat una etapa que, per motius de política general, ha fet difícil la trobada, però no ho descarto. Seria desitjable. De vegades el diàleg entre ciutats és més fàcil que no entre regions o comunitats autònomes.

—Us heu reunit mai amb l'alcaldessa Rita Barberà?

—No. Això està per fer. Crec que hauríem de separar el camp de la discrepància del camp del possible acord. No ho hem fet. Crec que l'hauríem de generar? Crec que sí. Sincerament. Ens convé a tots.

—Barcelona, indiscutiblement, també és capital de Catalunya, però de tant en tant algú s'afanya a criticar que la ciutat no exerceix de capital. Per exemple, en el cas del domini d'internet .bcn.

—Barcelona exerceix des de fa segles la capitalitat de Catalunya, però des de fa molt poc ens ho reconeix l'Estatut oficialment. Per tant és un fet. Sóc dels qui creuen que Barcelona és un gran actiu de Catalunya. No es pot fer una Catalunya forta minimitzant o bandejant Barcelona. Aquesta és la meua tesi, contrària a un altre catalanisme que aspira que Barcelona s'estigui quieta.

Qualsevol que hagi sortit una mica sap que *bcn*, al món, és una marca potentíssima. Hi ha qui veu això com un joc de suma zero. Jo no. Jo entenc que mirant de fer gran Barcelona faig una gran contribució al catalanisme. Si volem ser alguna cosa com a país econòmic no podem oblidar Barcelona.

En l'últim episodi de l'aigua, la meua contribució va ser no respondre totes les besties que es van dir sobre Barcelona i fer costat a tota la gent, tots els alcaldes, perquè els caps de l'oposició en van dir moltes, d'imbecilitats sobre Barcelona. Això vol dir vertebrar país i cohesionar el territori. Si contestes les imbecilitats, sí que pots fer mal al país.

*Alex Milian
Enric Rimbau*